

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown on a boat at sunset. The woman has long red hair and is wearing a blue long-sleeved top. The man is shirtless with a light-colored shirt over his shoulders and is wearing a watch. They are sitting on a striped cushion and looking at each other. The background shows the ocean and a sunset sky with a small town visible on the right.

Susan Stephensová
Pod pirátskou
vlajkou

SUSAN STEPHENSOVÁ

POD PIRÁTSKOU
VLAJKOU

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

tak co, strávila jste dovolenou – jak doufám teď, koncem jara, kdy Vám tento dopis píšu – konečně postcovidovou dovolenou v Andachsteinu, v Agonu, v Montegově... nebo snad v knížectví Madlena? Že Vám jména těchto států nic neříkají? Tak to koukejte rychle napravit! Stačí si přečíst příběhy z edice Sladký život, s nimiž za Vámi přicházím tento měsíc.

Musím se přiznat, že mě baví pokoušet se vysledovat předobrazy fantastických zemí – knížectví, vévodství, království, šajchanátů či emirátů –, v nichž nechávají autorky odehrávat příběhy našich hrdinek a hrdinů. Někdy je to jednoduché... Například Andachstein je určitě Lichtenštejnsko... Tedy až na to, že jeho sousedem je Itálie, a ne Švýcarsko a Rakousko. A že jeho samostatnost závisí na tom, zda se vládce dočká nástupce, či ne, jako je tomu v případě Monaka a Francie.

Jindy se autorkám daří zašifrovat zdroj důkladněji... a někdy se mně na to dokonce přijít ani nepodaří. A tak nakonec jenom pobaveně mávnu rukou a začtu se do příběhu.

Protože ten... a samozřejmě láska, která zvítězí... je nejdůležitější!

S láskou

Váš Harlequin

Susan Stephensová

**POD PIRÁTSKOU
VLAJKOU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Bride Fit for a Prince?

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Susan Stephens
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6622-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6628-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6634-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Do restaurace u přístavního mola v Saint Tropez vstoupil předními dveřmi, mladá batůžkářka zadním vchodem. Setkali se uprostřed podniku v baru, kde do něj v běhu narazila.

„Pardon, pardon!“ vykřikla a uskočila od něj, jako by ji píchla vosa.

„Nemusíte se omlouvat.“ Zkoumavě si nově příchozí prohlédl. Měla jasné, třpytivé oči, pevnou bradu a zajímavou, výraznou a ne nepůvabnou tvář pokrytou prachem z cest. Vybavilo se mu, jak měkce mu její tělo narazilo do hrudi. Když se jí teď dlouze zahleděl do očí v barvě smaragdového oceánu, vyvolaly v něm představu slunného a ničím nezkaženého dne, právě takového, jaký by právě měl prožívat.

Odkdy jsou ale věci tak jednoduché? pomyslel si.

„Umírám touhou po sklenici vody,“ pronesla ke všem a nikomu. Obrátila se k němu a bez rozpaků si důkladně prohlédla jeho tvář. „Znám vás?“

„Asi ne.“

„Víte to jistě?“

Poškrábal se na dopoledním strništi. „Jistější si už ani být nemůžu.“ Chvilka mlčení mu dovolila naplnit si chřípí vůní divokých květin a ocenit pohled na růžové rty sešpulené v přemýšlivém soustředění. Všiml si ale i vzdorného úhlu její brady a oči přimhouřené tak, jako by právě v duchu srovnávala jeho rysy s obrazy v jakémsi vnitřním fotoalbu.

Dál ho zkoumala pohledem. Jeho tvář jí rozhodně byla povědomá, paměť ale zatím odmítala prozradit, kde ji už spatřila. „Určitě jsem vás už někde viděla,“ trvala podmračeně na svém. „Jen si nedovedu vybatvit, kde to bylo. Prozatím. Určitě si na to dřív nebo později vzpomenu. Nehodíte se sem stejně jako já, ale přitom se zdá, že se tu necítíte nesvůj.“

„Velmi dobře, Sherlocku. Ještě něco?“

„Očividně jste zvyklejší obědvat v nóbl podnikách víc než já...“ Jeho mlčení ji neuvedlo do rozpaků. Rozhlédla se kolem a bezděky zalapala po dechu. „No tohle... určitě jsem podivnou náhodou vpadla rovnou do natáčení nějakého filmu. Opravdu ti lidé pijí šampaňské ještě před obědem?“

„Všechno tomu nasvědčuje,“ připustil pobaveně.

Oba teď stáli přímo uprostřed chrámu nadbytku stojícího hned vedle jednoho z nejstylovějších kotvišť na světě. Pochopil, že personál nechal nějakým nedopatřením otevřený zadní vchod, možná aby usnadnil přísun zásob do kuchyně.

Žena před ním tak jen podivným řízením osudu vpadla do podniku, kde se tlumenými hlasy diskutovalo o vzácných ročnících vín, jako by se tím měly vyřešit všechny problémy světa, a kde číšníci s vážnými výrazy obsluhovali vznešenou klientelu, které bylo vcelku lhostejné, co jí, jen pokud to bylo drahé dost na to, aby se tím bylo možné pochlubit před ostatními.

Když pokrčila nos, všiml si na něm několika pih. „Potřebuju vodu a práci, přesně v tomhle pořadí,“ prohlásila s pohledem, který mu výmluvně naznačoval, že od něj čeká řešení svých potíží. „Nevíte o něčem?“

O poznání uhnula bradou doleva a dál bezostyšně a s upřímným zaujetím studovala jeho tvář. Z očí jí vzařovala bystrost a jeho s pobavením napadlo, že její rty si přímo říkají o polibek.

„Možná bych si mohla najít nějakou práci na jedné z těch obřích jachet, které kotví v přístavu a vypadají

spíš jako plovoucí banky," hloubala nahlas. Na chvíli se odmlčela, a když neodpověděl, pokračovala: „Zrovna mi tak trochu došly peníze. Tahle cesta trvala déle, než jsem původně plánovala. Je toho tolik k vidění a je na to tak málo času...“

„Honí vás termíny?“ optal se.

„To ani ne,“ odvětila, „ale nakonec se stejně jako všichni ostatní budu muset vrátit do práce, ne? Nemůžu strávit celý život cestováním, i kdyby se mi to líbilo sebevíc.“ Do očí se jí vkradla lítost. „Jednou stejně nastane chvíle, kdy se budu muset přestat potloukat po světě a znovu se začlenit do všedního života...“

„Znovu?“ optal se, když její pohled zabloudil kamsi za jeho záda.

„Víte přece, jak to myslím,“ odbyla ho nedbalým posunkem.

„Ani ne. Odkud jste sem vlastně přijela?“

„Původně z Londýna.“

„A tam taky žijete a pracujete?“

Na otázku mu neodpověděla, protože právě hodnotila pohledem kotviště. „Jižní Francii prostě obdivuju, vy ne?“

Usoudil, že jestli to měl být pokus odvést hovor jiným směrem, nebyl příliš brilantní. „Ale ano, francouzská Riviera je jedno z míst, která celkem rád navštěvuju.“

Ihned se chopila jeho očividného nedostatku zájmu. „*Celkem rád?* Jak může mít někdo jih Francie mít *celkem rád*, když je tu všechno tak nádherné a velkolepé? Copak se tu necítíte, jako byste žil hned dvakrát?“ Rozzářila se jí tvář a rázem z ní zmizelo veškeré napětí. „Hudba, jídlo, teplo, modré nebe a slunce. To, jak všichni mluví nahlas, místo aby jen cosi mumlali. Lidé tu chodí po ulicích se sebedůvěrou a optimismem, místo aby se krčili do pršipláští v šedém mrholení...“

„Umíte to dobře prodat,“ usoudil a ucítil, jak ho

nadobro opouští černá nálada, s níž do restaurace před chvilkou vcházel. „Jste snad právnička?“

„Ne, ale často jsem si už myslela, že by se mi právě takové vzdělání mohlo hodit.“

„V jakém směru?“

„No, vždyť víte...“ pokrčila neurčitě rameny.

„Když nejste právnička, jste snad spisovatelka, když umíte tak dobře popisovat krásy zdejšího kraje?“ nedal se odradit.

Zasmála se a uhnula pohledem.

„Co kdybyste se poptala po práci třeba hned tady?“ pobídl ji.

Pokynula dlaní k pomačkaným šatům. „Takhle by mě stejně nepřijali. A stejně odtud chci být co nejdřív pryč. Pokud možno na moři.“

„Utíkáte před něčím?“ odhadoval.

„Proč myslíte?“ optala se rychle.

„Jen si skládám jedno k druhému tak, jak mi to sama předkládáte.“

„Takže nejsem jediná, kdo si tu hraje na detektiva. Měla bych si dávat lepší pozor na to, co povídám.“

„To asi ano,“ připustil, zatímco se navzájem měřili zkoumavými pohledy. Usoudil, že mladá, duchaplná a atraktivní žena je právě to pravé rozptýlení, které uprostřed těžkého dne potřebuje.

„Řekla bych, že tu nepracujete,“ prohlásila, když po něm sklouzla dalším hodnotícím pohledem. „Podle těch otrhaných šortek a trička bez rukávů soudím, že by vás tu jako číšníka stejně nechtěli.“

„Mě?“ zasmál se. „To asi ne. Myslím, že by mi nesvěřili ani mytí nádobí.“

„Mohl byste třeba nosit hrnce nebo lodny z mrazírny,“ odhadovala. „Svaly na to máte.“

„Takže jsem přijatý jako nosič?“ škádlil ji se svraštěným obočím.

„Jak to, že vás vůbec pustili dovnitř?“ zajímala se.

„Stejně jako vy jsem prostě prošel dveřmi. Zjistil

jsem už, že když to uděláte s dostatkem sebedůvěry, nikdo vás nikdy nezastaví.“

„S hledáním práce mi ale pomoci nemůžete...“

„Bojím se, že ne.“

„*Bojíte?*“ opáčila s kosým pohledem. „Neznám vás ani pět minut, ale i to je dost dlouho na to, abych věděla, že se hned tak něčeho nezaleknete.“

Pomyslel si, že nebýt toho, jak se mu nedávno pod nohama zhroutily základy, na nichž stál celý jeho život, mohl by s ní souhlasit.

„Možná jste ten typ muže, se kterým bych raději neměla mluvit,“ pokračovala.

„No vidíte, a stejně s ním mluvíte.“ Pohodlně se bokem opřel o stěnu na konci barového pultu a v divadelním gestu rozpřáhl paže.

„Už dlouho nebudu,“ odušila. „Sotva dostanu sklenici vody, zmizím odtud.“ Hodila pohledem k plně obsazenému barovému pultu. „Vsadila bych se, že vás barman vidí i přes jejich hlavy. Prosím... ostatní vedle vás působí jako krevety. Rozestoupí se před vámi jako vody Rudého moře před Mojžíšem, jen co si všimnou, kam máte namířeno. Mě by si nevšimli, ani kdybych začala poskakovat nahoru a dolů jako gumový balon.“

„Podkuřujete mi.“

„Opravdu?“ optala se a vytřeštila oči. „Ujišťuju vás, že to jsem rozhodně neměla v úmyslu.“

„Tak dobře,“ souhlasil. „Vyřídím to za vás. Zůstaňte tady a nikam nechoďte.“

„Dokud se nenapiju, nikam nejdu,“ ujistila ho.

S trochou údivu si uvědomil, že si ho dovedla získat už zajímavým úsměvem a duchaplností odpovědí, nemluvě o pevných ňadrech a štíhlých nohách odhalených nebezpečně krátkými šortkami. Zjistil, že je až nebezpečně snadné představit si, jak jej jimi objímá kolem pasu. Rychle v duchu dodal, že by na nich při tom nemusela mít ošlapané turistické pohorky, nejohavnější pár bot, jaký kdy spatřil.

I rozcuchaná a pokrytá prachem mu připadala přitažlivá. Narudlé tóny jejích dlouhých vlasů mu připomínaly západ slunce na moři. Měla je nedbale sepnuté několika jehlicemi a přímo žadonily o to, aby je osvobodil a nechal splývat po ramenou.

V jeho světě plném pochlebovačů působilo nenucené chování jako závan svěžího větru. Věděl, že se mu krátí čas. Za necelý týden jej čekal návrat do knížectví Madlena.

Musel se po bratrově smrti ujmout trůnu a vlády. Povinnosti, které se s knížecí funkcí pojily, na něj s každým uplynulým dnem doléhaly stále silněji a neodvratněji.

S každým probuzením si uvědomoval, že možná prožívá poslední bezstarostnou plavbu na palubě jachty *Černý démant* a že ho nová zodpovědnost a vladařské povinnosti zanedlouho připraví i o poslední zbytky svobody.

Rozum mu napovídal, že komplikace v podobě živelné mladé ženy s nevyčerpatelnou zásobou otázek je to poslední, co ve své situaci potřebuje. Napadlo ho, že by mu možná přinesla potřebné rozptýlení krátká aférka bez dalších závazků, jeho vkusu ale odpovídaly spíše starší a zkušenější ženy, ne mladé batůžkářky cestující na vlastní pěst po Evropě.

„Voda! Konečně!“ vykřikla teatrálně, sotva jí podal orosenou sklenici. Když po ní sáhla, bezděky se dotkla jeho prstů. Nemohla vědět, že mu letmý dotek způsobil nepříjemný tlak ve slabínách. „Děkuju!“ zalapala po dechu a jediným douškem ji vypila.

„Chcete další?“ odhadoval.

„Čtete mi v myšlenkách. Nelamte si s tím ale hlavu, dál si už poradím sama,“ ujistila ho.

„Tak do toho,“ vyzval ji. Byla drobná stejně jako jeho milovaná babička, kněžna Aurelia, a v tuto chvíli to pro ni představovalo handicap. Ani opakované pokusy o získání barmanovy pozornosti nevedly ke kýženému výsledku.

„No dobře,“ usoudila nakonec, „vypadá to, že mi nezbyvá, než se vám znovu vydat na milost. Dejte se do toho! Budu vás aspoň povzbuzovat z hlediště, tak nahlas, jak mi to dovolí pusa suchá jako troud.“

Postřehl v jejích slovech typicky anglický přízvuk. Než ale stačil odhadnout, ze které části země pochází, zachroptěla a sevřela si hrdlo oběma dlaněmi, jako by hrála v představení ochotnického divadla oběť zvrhlého škrtiče. „Rychle! Copak nevidíte, jak jsem zoufalá?“

„Patříte na jeviště,“ poznamenal suše.

„Bodejť. Mohla bych ho třeba drhnout rejžákem.“

Teprve teď se zasmál nahlas. Chápal, že není ani trochu v úzkých a že ji nevyvedla z míry ani návštěva podniku, do kterého nikdo nenesl totéž značkové a patřičně drahé oblečení dvakrát. Chovala se jako šlechtice, která je nad podobné malichernosti povznesená, ale na rozdíl od nevěst, které mu vybrala královská rada, s ní byla zábava. Cestou k barovému pultu bohužel musel uznat, že by mu sblížení mohlo přinést více potíží než užitku. Koutkem oka si všiml, že jí neuniklo, jak jej barman obsloužil přednostně. Uvítila ho nesouhlasným našpulením rtů. „Nechtěla jsem, abyste kvůli mně předbíhal ve frontě,“ zpražila ho.

„Nepředbíhal jsem. Mají tu velmi čiperného barmana.“

„Budiž,“ připustila. „No, díky. Prokázal jste mi ohromnou službu a já si toho vážím.“

„Rozšoupl jsem se dvěma sklenicemi vody,“ uzemnil ji. „To je sotva důvod, proč byste se mi měla vrhat k nohám.“

„Někdy k tomu může stačit i sklenice vody. Vy tu všechny hosty znáte?“

„Ne, proč?“

„Protože se na vás teď všichni dívají.“

„Možná se dívají spíš na vás.“ Když se rozhlédl po podniku, oči přítomných se odvrátily a blazeovaná

společnost se znovu začala tvářit, jako by jí byl dokonale lhostejný.

„Hm,“ hlesla zamyšleně. „Myslím, že ne.“ V rekordním čase vypila druhou sklenici vody. „Tady nehraju ve své lize.“

Pomyslel si, že je to věc názoru.

„Tak nebo tak,“ pokračovala, když s úlevným povzdechnutím odložila sklenici na stolek, „nenechte se těmi všetečky rozhodit. Od téhle chvíle vás před nimi budu chránit já.“

„To má být vtip?“

„Berte to, jak chcete. Každopádně navrhuju, abyste si jich prostě nevšímal.“

Zmocnilo se ho podezření, že rezavé vlasy jsou opravdovou známkou temperamentu.

„Takže,“ pokračovala po pauze dlouhé jen tak, aby se stačila nadechnout, „povíte mi, kdo jste? Tedy krom toho, že jste tu jediná osoba oblečená stejně špatně jako já?“

Připustil, že ani jeden z nich se nepodřídil bontonu, který v podniku předepisoval formální oděv. Od hostů se očekávalo přinejmenším tolik, že si před vstupem do restaurace otřepou písek ze sandálů. Kdo by si ale troufl peskovat člena panovnického rodu či jeho doprovod?

„Jmenuju se Luca,“ odhalil jí. „A ty?“

„Než si začneme tykat,“ drze se usmála, „chci vědět, jak se vám povedlo zařídit, aby vás nevyrazili hned mezi dveřmi, když vypadáte, jako byste právě vystoupil z moře.“

„To jsem taky právě udělal.“

„Á... ha,“ protáhla. „V tom případě bych se vsadila, že by vás odtud nedovedl personál dostat, ani kdyby spojil síly s ochrankou.“

„Že by další lichotky?“ poznamenal suše.

Sevřela rty a ušklíbla se. „Moje chyba. Pořád jste mi ale nevysvětlil, jak je možné, že vám to prošlo.“

„Možná mě tu rádi vidí a jsou ochotní kvůli mně udělat výjimku?“

„A možná mají prasata křídla,“ odbyla ho stejným tónem. „Vrchní tu vypadá jako zupák a nedovedu si představit, že by mu dovedl proklouznout mezi prsty někdo, koho si tu nepřeje. Buďto si vás tu váží, nebo se vás bojí,“ usoudila. „Co z toho je pravda, Luko?“

Možná od každého trochu, pomyslel si. „Už jsem tu párkrát byl,“ připustil.

„Takže patříte k posádce některé z těch plovoucích bank?“

Sledoval její pohled k řadě lesklých jachet zakotvených u dlouhého mola. Rychle potřásl hlavou.

„K posádce tedy ne,“ pokračovala v úvahách. „Přitom vás tu každý zná... Buďto jste šéf zločineckého syndikátu, nebo nějaký pohádkově bohatý nabob, který si přes den hraje na chudáka.“

Svraštil obočí. „Řekněme, že bych dovedl s úspěchem hrát obojí.“

„To asi ano,“ souhlasila. „Přede mnou ale ne.“

„Nenapadlo tě, že se před chvílí všichni dívali na tebe a ne na mě?“

„Na mě?“ pokrčila nosem. „Těžko sem zapadám. Kromě několika povýšených pohledů, kterými mě propíchli hned, co jsem sem vpadla, se na mě nikdo ani nepodíval.“

„Možná vzbudily pozornost tvoje nádherné vlasy.“

„Ó, mnohokrát vám děkuju, vážený pane,“ ušklíbla se a udělala pukrle.

„Že bych vyslovil lichotku a ani si toho nevšiml?“ optal se ironicky.

Našpulila rty, hned ale pokračovala: „Ne, rozhodně se nedívají na mě. Teď, když jsem uhasila žízeň, už nepůsobím tak zoufale, aby to někomu mohlo připadat, že mám nějaké temné tajemství nebo že se v tomhle chrámu obžerství chci ukrýt před pronásledovateli.“

„A utíkáš před něčím... nebo někým?“

Místo odpovědi znovu změnila téma. „Potíž se Saint Tropez spočívá v tom, že je tak zavádějící. Nikdy předtím jsem tu nebyla, takže když jsem se tu ocitla poprvé, nechtělo se mi uvěřit, že by si městečko dovedlo zachovat půvab původní rybářské vesnice. Je tu tolik luxusních jachet a aut... Všechno tu ale tak nějak žije vedle sebe – obyčejné francouzské maloměsto i na odiv vystavované bohatství.“

„A to se ti nelíbí?“

„Jistěže líbí. Právě kvůli tomu kontrastu je Saint Tropez tak zajímavé a stojí za návštěvu. Neutíkejte ale od tématu. Mluvíme tu o vás.“

„Změnil jsem snad téma já?“ poznamenal ironicky.

Pokrčila rameny a odbyla jeho výtku smíchem. „Tak do toho, povězte mi, kdo jste – nějaká celebrita? Nebo muž na útěku před zákonem?“

„Nezapadám ani do jedné kategorie.“

„Můžete se mi rovnou přiznat. V získávání informací jsem opravdu dobrá,“ oznámila mu s komickým přízvukem.

„Pracujete pro tajnou službu?“ optal se rádoby vážně.

„Vždycky se mi líbila představa, že bych mohla být tajná agentka,“ přiznala a okořenila filmový přízvuk směšnou tváří. „Nikdy jsem nedovedla odolat dobrému rébusu.“

„Možná se i já před něčím skrývám, zrovna jako ty,“ nadhodil zkusmo.

„Já se ale neskrývám!“

To, jak ohnivě jeho nápad zavrhla, jej přesvědčilo o pravém opaku.

„Podle toho, jak vypadáte, sem ani trochu nezapadáte,“ pokračovala. Nebylo poznat, jestli to míní jako pochvalu nebo urážku. Když znovu ironicky svažil obočí, dodala: „Jen konstatuju skutečnost. Jméno Luca mi zatím nic nenapovědělo.“